

Arrestnummer C 1392 / 2019
Repertoriumnummer 2019 / 971
Datum van uitspraak 5 april 2019
Notitienummer griffie 2018/NT/315
Notitienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001381429-0001-0015-01-01-1

Not.nr. VU.64.L2.008077/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en

1. nr. Het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE

met kantoren te
- eiser tot herstel -

2. nr. (RRN)

geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 487 (RRN)

geboren te op
lasser en plaatwerker,
wonende te
- beklaagde -

volgens de aanhangig makende dagvaarding verdacht van:

“Te

A. *Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken : het optrekken of plaatsen van een constructie), namelijk:*

1. *Op niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 01.09.2009 tot 30.06.2010 het aanleggen van een verharding in beton te hebben uitgevoerd*

2. *Op niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 01.01.2014 tot en met 24.09.2014 het aanleggen van een verharding in steenslag te hebben uitgevoerd.*

B. Herhaaldelijk, in de periode van 08.11.2014 tot en met 20.06.2016

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval), namelijk het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het opslaan van machines en allerhande schroot en afvalstoffen.

C. Herhaaldelijk, in de periode van 08.11.2014 tot en met 20.06.2016

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid in strijd met artikel 22, lid 1 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) en op artikel 43, §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) als exploitant van een inrichting de exploitatievoorwaarden niet te hebben nageleefd, meer bepaald de bijzondere voorwaarden zoals opgelegd in de aktename van de melding door het College van Burgemeester en Schepenen op 27.10.2014:

1. *“ Er kan gelet op de koppeling milieuvergunning – bouwvergunning geen gebruik gemaakt worden van deze melding (geen opslag buiten) vooraleer een regularisatievergunning verleend is voor de verhardingen achter de loods”, door materialen en afvalstoffen buiten op te slaan vooraleer een regularisatievergunning verleend is voor de verhardingen achter de loods.*
2. *“ Overeenkomstig het uitvoeringsplan mag enkel opslag gebeuren in open lucht en geen mechanische behandeling van schroot”, door mechanische behandeling van schroot te hebben uitgevoerd in open lucht.*

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Op de percelen gelegen te

gekadastreerd als

- met een oppervlakte van , eigendom van en
elk voor de helft in volle eigendom, ingevolge akte van aankoop verleden door
notaris te dd. 21.03.1957,
- met een oppervlakte van eigendom van ingevolge akte van
schenking verleden door noatris te dd. 24.02.2012
- met een oppervlakte van eigendom van ingevolge akte
van verkoop verleden door notaris te dd. 24.07.2006
- met een oppervlakte van eigendom van ingevolge akte van
verkoop verleden door notaris te dd. 24.07.2006.”

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, kamer V17, besliste bij vonnis van 15 december 2017 op tegenspraak als volgt:

“Verbetert de tenlastelegging C in fine met de woorden : “Deze feiten zijn thans strafbaar gesteld door artikel 72 van het decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning en artikel 5.4.9 § 1 en 16.6.1.§1 lid 1 van decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.”

Verklaart de feiten vermeld onder de tenlastelegging A.1, A.2, B, C.1 en C.2 in hoofde van beklaagde bewezen.

*Veroordeelt beklaagde voor de bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.1, A.2, B, C.1 en C.2 samen tot een geldboete van **ZESHONDERD EURO**, verhoogd met 50 opdecimen en aldus gebracht op **DRIEDUIZEND ZESHONDERD EURO** of een vervangende gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.*

Veroordeelt de tot betaling van de gerechtskosten berekend en vastgesteld samen op vijftennegentig euro negenentwintig cent, meer een vergoeding van éénenvijftig euro en twintig cent.

En gezien de hogervermelde veroordeling.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer vijftentwintig euro bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag vermeerderd met zeventig decimen, zij een bedrag van één keer tweehonderd euro.

Beveelt aan beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van vier maanden vanaf de dag waarop dit

vonnis in kracht van gewijsde zal treden, het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand omvattend:

- het verwijderen van alle buiten liggend materiaal, materieel en/of afval. Het afval dient hierbij van het terrein te worden verwijderd naar een daartoe geschikte en erkende stortplaats.

- het uitbreken en verwijderen van de achter de loods aangelegde beton- en steenslagverharding. Het natuurlijke maaiveld dient te worden hersteld.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn van 4 maanden de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, in overeenstemming met wat is bepaald in art. 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en/of de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van vier maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt beklagde tot betaling aan de burgerlijke partij de som van € 5.000,00 ten titel van morele en materiële schadevergoeding vermengd.

Veroordeelt beklagde tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij begroot op € 1.440,00"

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 15 januari 2018 door de beklagde tegen alle beschikkingen van het vonnis;
- 16 januari 2018 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, op:

- 15 januari 2018 door de raadsman van de beklagde ;
- 16 januari 2018 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 5 oktober 2018 werden, na partijen te hebben gehoord, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op vrijdag 1 maart 2019.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 1 maart 2019 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Jan Dekersgieter, advocaat met kantoor te Brugge;
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Frederic Vroman, substituut-procureur-generaal;
- de burgerlijke partij _____ in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Severine Falepin, voor meester Kurt Vanlerberghe, beiden advocaat met kantoor te Diksmuide;
- de eiser tot herstel, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Philippe Libeert, advocaat met kantoor te Diksmuide.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 15 december 2017 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende *“grievensformulier hoger beroep”*, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf en/of maatregel (reden: *“Geldboete van 3.600 (euro). Dit is te zwaar, beter is geldboete met uitstel!”*), de burgerlijke rechtsvordering (reden: *Dit is overdreven, geen bewijs van schade*) en andere: de herstellvordering (reden: *“termijn van vier maanden is tekort, dwangsom van 100 (euro) per dag is te hoog”*).

In het door het openbaar ministerie ingediende *“grievensformulier hoger beroep”* wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf en/of maatregel (reden: *“De wenselijkheid een strengere bestraffing te laten beoordelen door de hogere rechter”*) en andere: volgberoep. De grief volgberoep van het openbaar ministerie heeft tot gevolg dat het openbaar ministerie zich de grieven van de beklaagde, hiervoor vermeld, eigen maakt.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het

hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Er is geen grief tegen de schuldigverklaring van de beklaagde, zodat het op grond van het vonnis van 15 december 2017 definitief vaststaat dat de beklaagde schuldig is aan de telastleggingen A1, A2, B, C1 en C2.

3. De aanhangig makende dagvaarding werd op 8 februari 2017 overgeschreven op het (toenmalige) hypotheekkantoor (thans kantoor Rechtszekerheid) van _____ onder nummer _____ Eveneens geschiedde er inschrijving in het vergunningenregister.

4. De telastleggingen A1, A2, B, C1 en C2 die in hoofde van de beklaagde definitief bewezen zijn op grond van het vonnis van 15 december 2017, werden door hem gepleegd met eenzelfde misdadig opzet, zodat voor deze misdrijven samen één straf moet worden toegepast.

De beklaagde heeft bij het plegen van de misdrijven enkel oog gehad voor zijn eigen economische belangen. Hij schonk geen aandacht aan de goede ruimtelijke ordening die het algemeen belang dient. Evenmin bekommerde hij zich om de belangen van de omgeving en de buurt, terwijl hij met de bewezen misdrijven overlast bezorgde.

Zoals de eerste rechter ook overwoog, bestond er in zijn hoofde gedurende lange tijd onwil om de onwettige toestand te herstellen. Bovendien is er nog steeds geen volledig herstel uitgevoerd.

Om de beklaagde aan te sporen voortaan de regelgeving wel strikt na te leven is de hierna bepaalde effectieve geldboete passend en noodzakelijk. Er is geen reden om deze geldboete, zelfs deels, met uitstel van tenuitvoerlegging te omkleden.

De bewezen misdrijven werden gepleegd deels na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017 zodat de geldboete met 50 deciemmen moet verhoogd worden. De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet de beklaagde voldoende aan tot betaling van de geldboete.

5. De beklaagde is gehouden tot de kosten gevallen in de beide aanleggen, aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

De beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Tevens is de beklagde gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans na indexatie 53,58 euro bedraagt.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, moet de beklagde tenslotte ook nog worden veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

6.1 Wat betreft de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente stelde de advocaat van de beklagde op de rechtszitting van het hof dat deze vordering op zich niet betwist werd. Wel wordt een verlenging van de uitvoeringstermijn gevraagd en is er betwisting over de (hoogte van de) dwangsom.

6.2 Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente maakte bij brief van 20 oktober 2015 een herstellvordering over aan het parket (sinds 1 maart 2018 is op grond van artikel 6.3.1, § 2, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de burgemeester in naam van de gemeente de bevoegde overheid; deze wijziging heeft geen gevolg voor de rechtsgeldigheid van de herstellvordering die door de bevoegde overheid werd ingesteld). De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur sloot zich bij deze herstellvordering aan, zoals blijkt uit zijn brief van 29 oktober 2015 aan het parket. Voor de herstellvordering werd door de (toenmalige) Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (thans: Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering) positief advies verleend bij beslissing van 24 september 2015.

De herstellvorderingen zijn intern en extern wettig en werden enkel vanuit de bekommernis om een goede ruimtelijke ordening gemotiveerd. Er wordt in de motieven gewezen op het feit dat een deel van de verhardingen insnijden in een nog niet aangesneden woonuitbreidingsgebied en zodanig de toekomstige realisatie van een woonproject in dit woonuitbreidingsgebied gehypothekeerd wordt. Verder wordt overwogen dat nog steeds geen groenscherm werd aangelegd en dat de aanleg ervan nog dieper zal insnijden in het woonuitbreidingsgebied. Tevens wordt aangestipt dat de industriële activiteiten thuishoren in een industriegebied en dat de draagkracht van de woonomgeving wordt overschreden, waarbij verwezen wordt naar de tientallen klachten en interventies van de politie. Er is volgens de overwegingen van de herstellvorderingen sprake van een inbreuk op de bestemmingsvoorschriften.

De herstellvorderingen stroken met de wet en berusten niet op machtsoverschrijding of machtsafwending. Het herstel is nog niet uitgevoerd en dus nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de wederrechtelijk vastgestelde toestand.

De hierna bepaalde termijn geeft de beklagde voldoende de nodige tijd om de herstelmaatregel uit te voeren.

Gelet op het talmen van de beklagde om tot het volledige herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing om het herstel uit te voeren.

De termijn die de beklagde thans nog voor de uitvoering van de herstelmaatregelen wordt verleend, brengt mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het hof machtigt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente (thans: de burgemeester in naam van de gemeente) en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot de ambtshalve uitvoering van het herstel indien de beklagde niet vrijwillig tot uitvoering overgaat.

7.1 De burgerlijke partij stelt uitdrukkelijk incidenteel beroep in. Dit incidenteel beroep is ontvankelijk.

De burgerlijke partij vordert voor het hof veroordeling van de beklagde tot betaling van een morele schadevergoeding van 5.000 euro, een materiële schadevergoeding van 1,00 euro provisioneel, vergoeding van administratiekosten begroot op 100 euro en het herstel van de plaats binnen een termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door het uitvoeren van de volgende herstelmaatregelen:

- het verwijderen van alle afval, schroot, materieel en materiaal van het terrein achter de loods;
- het volledig uitbreken en verwijderen van iedere verharding, inclusief brokstukken en steenbrokken;
- het afvoeren van alle materialen naar een hiertoe geschikte en erkende stortplaats;
- het egaliseren van het terrein en het inzaaien met gras of andere vegetatie;
- het er zich van onthouden het terrein achter de loods opnieuw gewoonlijk te gebruiken voor het opslaan van machines en allerhande schroot en afvalstoffen en het bewerken hiervan.

De burgerlijke partij vordert een dwangsom van 250 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel. Het hof is van oordeel dat de hierna bepaalde dwangsom zorgt voor een afdoende aansporing van de beklagde om de herstelmaatregelen vrijwillig uit te voeren.

Verder vraagt de burgerlijke partij veroordeling van de beklaagde tot de kosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro in eerste aanleg en 1.440 euro in beroep.

7.2 De beklaagde is overeenkomstig artikel 1382 Burgerlijk Wetboek gehouden de schade die door zijn schuld is ontstaan, te vergoeden. Het vergoeden van deze schade, als vorm van teruggave door de beëindiging van de onwettige toestand, kan geheel of deels geschieden door herstel in natura, zoals hierna bepaald: hij of zij die schade lijdt ten gevolge van een onrechtmatige daad heeft het recht het herstel in natura te vorderen, wanneer zulks mogelijk is en geen rechtsmisbruik oplevert.

Het recht van de derde-benadeelde van een bouwmisdrijf op herstel in natura vindt een begrenzing in het verbod op rechtsmisbruik. Het feit dat de derde-benadeelde zijn recht tot herstel ontleent aan wettelijke bepalingen waarvan de overtreding strafrechtelijk kan worden gesanctioneerd, doet hieraan geen afbreuk. Het hof kan het bestaan van rechtsmisbruik echter niet ambtshalve invoeren. Wanneer de overtreder nalaat aan te voeren dat de herstellvordering rechtsmisbruik uitmaakt, moet de rechter, die het oorzakelijk verband tussen een bewezen schade in hoofde van de derde-benadeelde en het bouwmisdrijf vaststelt, en verder constateert dat er geen (wettige) regularisatievergunning voorhanden is, de herstellvordering in de regel toekennen. Het feit dat een overheid, een eiser in herstel als een stedenbouwkundig inspecteur en/of een college van burgemeester en schepenen (thans: een burgemeester), ook herstel in de oorspronkelijke toestand vordert, staat de vordering tot herstel in natura door een burgerlijke partij niet in de weg, onverminderd de toepassing van artikel 6.3.2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De overweging dat op de herstellvordering van de burgerlijke partij niet dient te worden ingegaan omdat er reeds een herstellvordering wordt toegekend aan de hersteleisende overheid (of overheden) en dat het niet nodig is om twee herstellvorderingen toe te kennen, snijdt geen hout. Ook het feit dat een hersteleisende overheid een herstellvordering instelt in het algemeen belang, belet niet dat een burgerlijke partij als private partij ook herstel in natura als vorm van vergoeding van schade kan verkrijgen.

Het nadeel voor de burgerlijke partij doet zich volgens de burgerlijke partij voor in vermindering van de levenskwaliteit door onder meer geluids- en geurhinder, het feit dat brokken afval in zijn tuin worden geslingerd tijdens het verwerkingsproces en het feit dat allerlei afvalproducten in de bodem sijpelen.

Dit nadeel is wel degelijk het gevolg van de bewezen misdrijven. Dat de beklaagde niet werd vervolgd (en schuldig werd bevonden) aan een telastlegging die verband houdt met bodemverontreiniging staat deze vaststelling niet in de weg.

Het gegeven dat herstel in natura gevorderd wordt, staat daarnaast het inwilligen van een veroordeling tot het betalen van schadevergoeding niet in de weg, voor zover het toekennen van de beide vormen van herstel niet gebeurt in een mate dat een integrale

schadevergoeding wordt overschreden en dus meer vergoeding wordt toegekend dan schade werd geleden.

De bewezen misdrijven veroorzaakten ook morele schade die niet door herstel in natura wordt vergoed. Bij gebreke aan gegevens die een precieze berekening toelaten begroot het hof deze morele schade in billijkheid op 5.000 euro.

De burgerlijke partij maakt verder aannemelijk dat de bewezen misdrijven voor hem ook administratiekosten tot gevolg hadden, die eveneens in billijkheid correct op 100 euro worden begroot. Het feit dat de vergoeding van dergelijke schade kan gevraagd worden naar aanleiding van een verkeersongeval en dit volgens de zogenaamde indicatieve tabel, belet uiteraard niet dat deze schadevergoeding ook voor "*correctionele misdrijven*" kan worden toegekend. Een persoon die schade lijdt als gevolg van een misdrijf heeft immers recht op volledige vergoeding van zijn schade, ongeacht of deze schade zich voordoet als gevolg van een misdrijf (overtreding of wanbedrijf) in het kader van een verkeersongeval dan wel als gevolg van een ander misdrijf.

Het bestaan van andere materiële schade toont de burgerlijke partij echter niet aan, zodat het hof dit deel van zijn vordering afwijst als ongegrond.

Het herstel in natura dat de burgerlijke partij vordert is gegrond zoals hierna bepaald in het dictum.

De vrees bestaat dat de veroordeelde beklaagde niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zal uitvoeren. De lange tijd tot de uitspraak heeft de veroordeelde beklaagde niet benut voor het bewerkstelligen van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom op vordering van de burgerlijke partij wel degelijk aangewezen om de veroordeelde beklaagde tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen. De overweging dat het afzonderlijk opleggen van een dwangsom gekoppeld aan de herstelmaatregelen ten aanzien van de burgerlijke partij niet aangewezen is teneinde de bestaande burendproblematiek niet op de spits te drijven, is hierbij niet relevant. Het hof is van oordeel dat de hierna bepaalde dwangsom zal zorgen voor een afdoende aansporing van de beklaagde om de herstelmaatregelen vrijwillig uit te voeren.

Gelet op de lange tijd dat de veroordeelde beklaagde het herstel al had kunnen uitvoeren en zijn keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hem bij dit arrest hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijftermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385*bis*, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

Anders dan voor de hersteleisende overheden wettelijk is voorzien, kan de burgerlijke partij niet gemachtigd worden om zelf in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de veroordeelde beklaagde daartoe niet overgaat binnen de gestelde termijn. De

burgerlijke partij dient ter uitvoering van de veroordeling zijn titel aan te wenden voor uitvoering zoals door de wet voorzien.

Wat betreft de door de burgerlijke partij gevorderde herstelmaatregel die er toe strekt de beklaagde er zich van te doen onthouden het terrein achter de loods opnieuw gewoonlijk te gebruiken voor het opslaan van machines en allerhande schroot en afvalstoffen en het bewerken hiervan, kan deze niet worden toegekend in het kader van een herstellvordering: wanneer de beklaagde dergelijke handelingen opnieuw zou stellen, pleegt hij mogelijk een nieuw misdrijf waarvoor desgevallend opnieuw vervolging kan worden ingesteld; een herstelmaatregel kan niet bestaan in een verbod om nieuwe misdrijven te plegen.

7.3 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering, veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Er werden geen redenen aangevoerd om een ander bedrag dan het voorziene basisbedrag toe te kennen. Dit betreft het basisbedrag van 1.440 euro voor een niet in geld waardeerbare vordering.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de telastleggingen, en de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen:**

Strafgebied

stelt vast dat op grond van het vonnis van 15 december 2017 de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A1, A2, B, C1 en C2 definitief vaststaat;

opnieuw recht doende:

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, A2, B, C1 en C2 samen tot een geldboete van **1.000 euro**, verhoogd met 50 deciemmen tot 6.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en aldus gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van 53,58 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 95,29 euro in eerste aanleg en 166,77 euro in beroep;

Herstel

veroordeelt de beklaagde op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente (thans: de burgemeester in naam van de gemeente en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te gekadastreerd als door over te gaan tot:

- legale verwijdering van alle op de terreinen buiten liggend materiaal, materieel en afval;
- uitbreken van de achter de loods gelegen beton- en steenslagverharding en legale verwijdering van het afbraakmateriaal en de uitgebroken brokstukken;
- herstel van het natuurlijke maaiveld;

en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan;

verbeurt ten aanzien van de beklaagde op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente (thans: de burgemeester in naam van de gemeente en van de stedenbouwkundig inspecteur een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

beveelt dat als het bevolen herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de hiervoor gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van

burgemeester en schepenen van de gemeente (thans: de burgemeester van de gemeente) ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op kosten van de veroordeelde beklaagde;

Burgerlijk gebied

veroordeelt de beklaagde op vordering van de burgerlijke partij tot herstel in de oorspronkelijke toestand van de plaats gelegen te gekadastreerd als , door over te gaan tot:

- legale verwijdering van alle op de terreinen buiten liggend materiaal, materieel en afval;
- uitbreken van de achter de loods gelegen beton- en steenslagverharding en legale verwijdering van het afbraakmateriaal en de uitgebroken brokstukken;
- herstel van het natuurlijke maaiveld;

en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan;

verbeurt ten aanzien van de beklaagde op vordering van de burgerlijke partij een dwangsom van 100 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

veroordeelt de beklaagde tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 5.100 euro als schadevergoeding, meer de vergoedende intresten vanaf 8 september 2015 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling en tot betaling van de kosten van de burgerlijke partij, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro in eerste aanleg en 1.440 euro in beroep;

wijst het door de burgerlijke partij meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg: € 95,29

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 33,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. bekl.: € 25,87
Dagv. BP + eiser tot herstel: € 51,74

€ 151,61

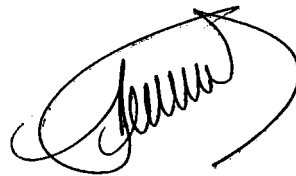
+ 10 %: € 15,16

Totaal: € 166,77

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer Bart Meganck, als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer Steven Van Overbeke en plaatsvervangend magistraat Emiel Teirlinck, en in openbare rechtszitting van 5 april 2019 uitgesproken door raadsheer – wnd. kamervoorzitter Bart Meganck, in aanwezigheid van Johanna Erard, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

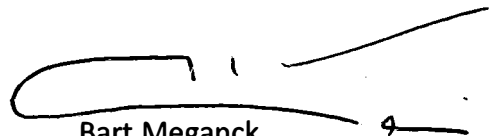
Leentje Mouton

Emiel Teirlinck

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

